

Supersnuten summerar sin karriär

Den som vill ha insyn i de mest framträdande polisiära händelserna de senaste dryga femtio åren ska ta sig an den erfarne kriminalkommissarien **Jan Olssons** biografi. För mig som slukar allt som handlar om gamla brott och mysterier är boken ett guldorn.

Jag har läst åtskilliga böcker som sammanfattar ett långt liv i händelsernas centrum, både av före detta kriminella och före detta poliser, men *Supersnuten* är klart en av de bästa. Språket flyter, upplevs inte upprepanande, distanserat eller svepande som i många andra fall utan här sätts vi in i händelserna som om de precis har hänt. Alldeles lagom ingående utan att bli tung läsning.

Om man har hängt med i medierapporteringen under decennierna har man säkert sett Jan Olssons lite buttra uppsyn slinka förbi i bakgrunden. Han har varit involverad och ibland ledande i hanteringen av Norrmalmstorgsdramat med **Clark Olofsson** 1973, under bombmannen **Lars Tingsströms** härjningar och i styckmordet på Catrine da Costa under 80-talet liksom i jakten på Lasermannen **John Ausonius** i början av 90-talet. Jan Olsson medverkade inledningsvis i utredningen runt **Thomas Quick** och var en av de få som tidigt genomskådade Quicks bedrägliga charader. Tillsammans med psykiatrikern **Ulf Åsgård** byggde han upp gärningsmannaprofilgruppen med amerikanska FBI som förebild.. Han bidrog till att **Kaj Linna** kunde frikännas och släppas ut efter tretton år i fängelse som oskyldigt bland mycket annat.

Det mest fascinerande med Jan Olsson är att han har gått sin egen väg, orädd för att gå emot konsensus eller chefer när han känner att de har fel och han har rätt. Drivkraften har varit förnuftet och opartiskheten. Någon gång har det visat sig att

han har haft fel, ibland har kollegor betraktat honom som besvärlig, men i längden har han ändå ofta fått rätt. Framför allt just i skandalen runt Thomas Quick som erkände ett trettiotal mord och dömdes för åtta av dem innan han 2013 friades från allt. Jag önskar att det i dag fanns fler som Jan Olsson. Dagens polis hämmas inte sällan av fluffiga värdegrunder, lojaliteter mot överordnade och egna karriärmål. Jag tror att mycket skulle vinnas på att ha några i sin verksamhet som vågar och rent av uppmuntras att ifrågasätta eventuella låsningar utan att riskera utfrysning eller bestraffning.

De kallar honom Supersnuten: Jan Olsson, ett polisliv, är genomgående välskriven av författaren **Peter H. Johansson**, och Jan Olsson är en god, personlig berättare. Det är först på de sista sidorna som han lämnar sin sakliga ton och i viss mån börjar "predika" om polisarbete förr och nu. Det har han all rätt att göra efter ett långt yrkesliv, även om det lite förtar udden av bokens totala behållning.

Hans Karlsson

De kallar honom Supersnuten

Jan Olsson, ett polisliv

Peter H. Johansson

Ordfront förlag



PETER H JOHANSSON

DE KALLAR HONOM

SUPER SNUTEN

JAN OLSSON, ETT POLISLIV